

Llibres de Baptismes de la Parròquia de Santa Maria del Mar

(Continuació)

Una nota de l'any 1638 prova el malestar de tot Catalunya, dominada pel jou castellà, i que esclatà virilment amb la guerra dels Segadors.

23 de Juliol de 1638.—Fou batejat un fill de Sebastià Pagès i Pagès del terme de Castell de Palafrugell i de Maria Anna sa muller. Foren padrins Joan Baró, carnisser i Maria Pagès, tots de Palamós, li posaren nom, Joan, Pere, Sebastià. Dita dona es refugià a la casa d'En T. Pagès, negociant de Palamós, la qual era fugida de sa llar amb tota sa gent per causa dels soldats que los robaren quant tenien i les gents de ses cases mataven si les trobaven. (Es per memòria).

En la segona meitat del segle XVII, Palamós estava completament militaritzat. Hi havia un *tercio* castellà, capitanejat per D. Juan Salamànzeq, Governador de la Plaça de Palamós; un *tercio* de valons o flamencs del regne de Flandes, comanat per En Grau Diamburg i un *tercio* napolità d'En Tomàs Garneri. L'ocupació de nostra terra per tropes estrangeres obeïa a les mires de subjugar-la fortament. Nostres ascendents arribaren a alternar amb els soldats italians, però no gaire amb els flamencs, com bé s'observa en les partides de baptisme, efecte sens dubte de que amb aquells s'entenien per similitud de llenguatge i no amb aquestos per parlar llengua estranya.

Aixís trobem les següents partides abundoses, prova de que els estrangers eren prolífics:

1653.—Fill de Joan Gessell, soldat alemany. Padrí, Portner, Capità tots d'Alemanya.

Fill de Jordi Conis, soldat del *tercio* de flamencs. Padrí, Gaspar Tries. Un altre alemany sense nom.

Consta la següent nota de descàrrec del R. senyor Rector:

«Jo, per ésser forasters, complia llur voluntat, i és per memòria».

1655.—Filla de Francisco Valera, Al fèrç del *tercio* de D. Joan Sala mànquez.

Fill de Guillem Llafert, gentilhome de l'artilleria en la vila de Palamós, del regne de Flandes. Padrí, Joan Bibelbech.

1656.—Filla de Pere Rosio, napolità.

Fill del general Andreu Parigi, florenti. Padrí, Excm. Sr. Duc Carles de Turti.

Fill de G. Fornier, sargent del regiment de D. Erasme Cuerim natural de Cambray; sa esposa natural de Meaux.

1657.—Filla de Josep Cornelli, majordom de l'Artilleria en la plaça de Palamós natural de la ciutat de Breda del regne de Flandes.

1658.—Fill del senyor Miquel Garrero, Alfereç del *tercio* de D. Joan Sala Marquès, Mestre de Camp i de *tercio* del Infanteria Espanyola.

1658.—Un fill d'un napolità, domiciliat a Palamós.

Fill de Jaume Malor, francès.

Fill d'Antoni Pèrez, soldat de cavall de Leon.

1666.—Fill de Pere Vegrana, mariner genovès domiciliat a Palamós.

Fill de Manuel Gonzàlez del lloc de Monso, regne de Portugal de la plaça de Palamós. Padrí, Lluís de Moncada, Capità d'Infanteria de la plaça.

1667.—Fill de Joan Amat, sargent valencià. Padrí, Domingo Genaro, artiller napolità.

1669.—Fill de Pedro del Hospital, francès, sargent d'una companyia de soldats valons de guarnició a Palamós. Padrí, Pere de Mortier, capità d'Infanteria való.

Fill de Felip Arriciau, flamenc, soldat de la C.^{ia} d'Infanteria valona de D. Frederic Vandraga del *tercio* de Grau Diàmborg.

Filla de Carles Capii, capità del *tercio* de valons.

Fill de Josep Targa, soldat de cavall de la C.^{ia} de D. Luis de Padilla.

1671.—Filla de Francisco Picart, flamenc.

Filla de Baltasar Vangues, flamenc.

Filla d'altre soldat való.

Filla d'Ambrós Cherou, sargent del mateix *tercio*.

Filla de Antonio Roca, sargent.

1672.—Fill de Adrià de Blinet, való.

Filla de Isidro Puigvert del *tercio* de D. Baltasar Pareyra.

1674.—Fill d'un való.

Fill de Lluís Cemun.

Fill de Tomàs Atrauze de la Companyia de cavalls del Sr. Luis de Gaytan de Rabilla.

Fill de Manuel Hernando, soldat del *tercio* de Infanteria del Sr. Mestre de Camps del Conde De Punyonrosto.

Fill de Pedro Pèrez, tambor de la mateixa Companyia.

Filla del Capità D. Florencio Quirón.

Fill del Capità dels valons.

Filla de Francisco Teho, sargent de la Companyia de D. Fernando Coloma.

1676.—S'anomena com a Padrí, En Geroni Grande, Patró de la Galera de Gènova.

1677.—Fill d'un való.

1679.—Fill de Joan de Marsol, Capità de la Companyia del *tercio* de D. Tomàs Garneri.

Fill de Josep Bruno, napolità, Alfèrèç del *tercio* de Garneri.

Filla d'Andreu Mari, sargent italià. Padrins palamosins.

Filla de Diegi del Bando, Alfèrèç del *tercio* de Garneri.

1680.—Fill de D. Antoni de Simón, cirurgià del mateix *tercio*.

Fill de Jaume Lombardo, Alfèrèç del mateix *tercio*.

Filla de Mateu de Grave, Alfèrèç de la Companyia d'Andreu Diamberg del *tercio* de Carles de Suera, valons.

Fill de Vicens Sevino, soldat de Garneri.

Fill de Joan Locasello, soldat de Garneri.

Fill d'Antoni Pelegri, Alfèrèç, napolità.

1681.—Filla d'Anna Batrasol, való, Alfèrèç del *tercio* de C. de Suera.

Fill d'un való.

Filla d'Adrià Xapuy, Capità.

Filla de Jaume Lombardo, Alfèrèç del *tercio* Garneri.

Filla de Jaume Massola.

Filla de Diego Poledino.

Hi han algunes partides escrites en castellà, exigències dels militars interessats:

1670.—Una hija del Comandante Enrique de Lomp del *tercio* de Valones del señor Maestro de Campo D. Carlos Aguera que està de guarnición en esta plaza, natural que es de la villa de Maubeqc, país de Meaux, una de las 17 provincias de Flandes y de la señora Maria Lomp, natural de Barcelona. Fué padrino D. Luis Ramón de Moncada, Capitán de esta plaza.

(Continuarà)

Son... soneta...

A l'amiga Anna Sanz de Llovet

Son, soneta, bona son
vora del breçol davalla,
que el meu fillet més petit,
per tú plora d'enyorança.

I són en va les cançons,
i són en va les besades;
de sos ulls com dos estels,
cau rosadeta de llàgrimes.

La gentilesa del nen
bona son. No t'ha encisada?
té mans i peu rodanxons,
rosats com la claror d'alba,
i té els llavis riallers,
com l'istiu les matinades,
tan sols per cridar-te a tu.
plora l'infant d'enyorança.

Son, soneta, bona son,
benvinguda ets a la cambra
perquè amb el teu bes suau,
el meu fill ja ha clos els parpres.

M.^a DEL CARME MARCÉ

Retorn

La recerca d'estímul per a l'Orfeó «Ocellada» feren dir a son President En Vicens Prats una demanda d'obra escènica al nostre Director En Miquel Roger i Crosa. No havien pas transcorregut quinze dies que l'obra ja es llegí a tots els orfeonistes en una vetlla de perdurable record, perquè tots s'emocionaren. La súplica de concurs al Mestre Sancho Marraco, un dels primers compositors de Catalunya fou seguidament atesa, perquè entre el Mestre i l'Orfeó hi ha un fort lligam de simpatia d'ençà de la fundació de l'entitat artística. En sa primera manifestació, que fou en els Jocs Florals palamosins de 1914, En Sancho Marraco, que era membre del Jurat i assistí a la festa, ja consellà els novells cantaires. En 1917, a l'Ateneu Empordanès de Barcelona, el gran compositor va dirigir la nostra entitat orfeònica. Com ja esperançàvem, ell va atendre la súplica de musicar l'obra, però no a que fos tan ràpid i actiu en la composició. Al cor de l'istiu passat vingué lper concer-

tar detalls amb son col·laborador, i llavors, ja l'Orfeó disfrutà de les primícies de la música inspirada.

Començaren els comentaris laudatoris, entusiàstics. En venir les vetlles de tardor, s'inicià la tasca d'ensaig, i durant tres mesos tots els cooperadors feren de l'obra l'únic pensament de llur vida. Els elements interessats eren nombrosos: 25 personatges, chor, sardanistes, pintor escenògraf, directors. Va cercar-se l'ajut dels que en antiga campanya lírica havien demostrat condicions escèniques i d'amics de Calonge, aficionats artistes; dirigí l'escena el qui d'aquella agrupació lírica en fou Director En Pelai Pagès; el pintor F. Vidal començà de dibuixar l'artístic recó de la Catifa; s'iniciaren les gestions per a la formació d'una orquestra complerta, novetat a Palamós. I així els comentaris s'estengueren per tota la població, amb un entusiasme tal, que no podien menys de riure els qui creien que aficionats no podien fer res de bo. I vingué la propaganda de cartells vistosos aquí i als pobles veïns i programes de solemnitat. L'interès s'avivà de tal manera, que amb tot i remolejar agraïment respecte dels preus estatuits els qui no coneixien l'obra ni el treball artístic dels cooperadors, ja no quedaren butaques quan se posà el taquillatge a disposició del públic. Malgrat de l'interès, molts espectadors entraren a teatre creient sentir bona música, però resignats a sofrir deficiències d'aficionats.

Molt ans de començar l'espectacle, el teatre era ple, com mai no s'era vist, oferint un aspecte de gala. De St. Joan de Palamós i de St. Antoni hi havia gran gentada, nodrida representació de Calonge i de Palafrugell, alguns veïns de St. Feliu de Guixols.

Començà la sessió amb *La pàtria nova* de Grieg. La vibrant composició bellament cantada per les tres seccions de l'Orfeó amb el fons d'una orquestra complerta produí una impressió emocionant. La mestrivola batuta del mestre Sancho Marraco aconduí esplèndidament tots els intèrprets. El solista En Rafel Suñé, va cantar a la perfecció. Grans aplaudiments coronaren l'acord majestuós final.

Per tota la sala va cundir la impressió que produeixen les solemnes festes artístiques de ciutat.

Contrastant amb el caràcter de la referida composició, les senyoretes cantaren la delicadíssima i inspirada *Son soneta*, primera de les obres del Mestre Sancho Marraco que formaven el concert. Es una obra que abrillanta en gran manera l'acompanyament orquestral.

Seguí una sardana a tota orquestra *Roselles i violes* que el públic escoltà amb la fruïció amb que s'escolten les belles coses noves. Es d'una factura plena i de melodia inspirada. Va tributar-se una ovació al Mestre i al gran artista de tenora N'Albert Martí.

La *Fulla d'àlbum* és una altra mostra d'inspiració revestida d'un treball simfònic de mestre.

La glossa de la cançó popular *El pardal* és un perfecte treball simfònic. Passa la melodia d'una branca a l'altre de l'orquestra, ara en senzilla harmonització, ara en forma fugada, acabant amb una harmonització valenta que té caràcter d'himne. Bona collita d'aplaudiments.

I el concert simfònic finí amb la pintoresca Glossa del Ball de Gegants de Solsona, d'admirables efectes orquestrals.

Constituint sorpresa, la distingida senyoreta Na Francisca Marlet va presentar-se en escena, acompanyada del notable pianista Sr. Molas de Barcelona. Cantà el vals de *La Bohème* i una Aria de *Rigoletto*. Les admiracions que la sopran compta a Palamós van manifestar-se amb grans aplaudiments.

I vingué el repòs. Tot el públic observava àvidament els components de l'orquestra. Hi veia les cares conegudes de la notable cobla La Principal de La Bisbal, la dels violinistes Srs. Josep i Alexandre Miró qui amistosament s'oferiren a col·laborar a la festa, la de distingits músics de Palamós i de la comarca i els intèrprets de trompa, fagot, oboe, tuba i timbales vinguts de Barcelona i que figuren en l'orquestra del Liceo, a la d'En Casals, i a la dels Amics de la Música. Citem alguns noms: Vila, Gabardini, Molas, Montaner i el nostre compatrici En Germà Sàbat. Palafrugell i St. Feliu tenien en l'orquestra representació. De La Bisbal a més de l'orquestra, hi havia el metge i artista de violí, Sr. Puig. Tot eren lloances de les quals eren les majors per el gran mestre Sr. Sancho Marraco, qui amostrà al nostre públic les seves condicions de gran director i compositor.

Amb una impressió excel·lent, començà l'obra *Retorn*. Devien tremolar els qui no es pensaven que aficionats poguessin triomfar d'una prova àrdua. Però quan hi han condicions i voluntat per ensajar durant tres mesos, el triomf és assegurat. A les primeres escenes, tothom quedà sorprès del bon treball.

L'obra *Retorn* era pròpia d'ésser estrenada a Palamós, perquè n'escampa la flaire terral, l'essència anímica. Per això l'interès de l'acció era augmentat per la circumstància localista. Pintarem l'argument amb dos trets, en atenció als empordanesos allunyats de la pàtria i que ho llegiran amb avidesa. Es el retorn d'un home empordanès qui hagué de marxar a Amèrica arruïnat i endeutat. Vint anys de treball negre li aporten la fortuna suficient per a rehabilitar-se amb tots els seus antics acreedors, dels quals alguns ja són morts, i per viure sense treballar i amb certa distinció. Per arribar de nit en un barc el reben sos nets, que no coneixia i els quals el prenen a ell per un rodamón. Els acreedors, en cobrar el crèdit ja esborrat de la memòria, homenatgen l'home bo. S'encerta a celebrar-se el prometatge de la néta del retornat i amb tal motiu hi han sardanes. El vell, vingut malalt i que es desmaïa en trucar a la porta de la casa de sa esposa, s'emociona fonament en sentir el cant de la tenora, vol també ballar, i en donar la mà al jovent, mor; mor en sa terra enyorada i rodejat de totes les seves amors.

De música hi ha en el primer acte un número festós en què es canta l'alegria del prometatge d'amor de la néta de l'emigrant, alegria picada per la dolor que escampa l'àvia, enyoradissa de son espós i de les riqueses perdudes.

Entra després el chor amb un brindis de moltes modulacions que acaben amb un vals alegre i revifador.

I fineix l'acte amb un duo d'amor que és una peça magistral. Es música moderna, en que a voltes ja melodia del cant no és sinó el treball d'un instrument, i a voltes hi ha un teixit de dos cants que es completen meravellosament. Tiple i soprano es contesten amb un art exquisit, havent-hi fragments d'una passió avassalladora on la veu es desplega amb un entusiasme d'inspiració. Acaba el duo plàcidament, sots l'impressió de la bella posta de sol i de l'adormiment de la mar. Es una música inspiradíssima, perdurable.

Comença el segon acte amb un chor dolç, delicadíssim, de pescadors, que ressona al lluny, sota l'encís d'una lluna plena.

I després, traduint exactament l'ambient de calma i d'emoció del retorn, el baix esgrana una ària trista que fineix morint, com l'esperit de l'home, tornat a sa pàtria qui tremola de picar a la porta de sa llar.

A final del primer quadre del segon acte, quan ja la família ha abraçat l'avi, en mig del cèlic benestar, ressona altra volta el motiu dolcíssim del cant de pescadors, motiu que, en acabar el chor, repren finament la corda per desplegar-se en un treball dels més inspirats de l'obra, on surten a rel·luir els temes patètics de l'ària del baix.

En el segon quadre del segon acte hi ha choral, aire de ballet, molt graciós i per fi la sardana, de factura senzilla però distingida, com tot lo del mestre, balladora, engrescadora, que recollí l'entusiasme de tots els espectadors i recollirà el de tot Empordà i Catalunya. X

En Francesc Conchs cantà amb l'emoció deguda l'ària de baix; En Rafel Suñé tingué en el brindis un arranc de gran escola, i En Vicens Prats, i Na Josepa Mató fongueren llurs veus boniques i dolces en l'esplèndid duo d'amor. En el número festós cantaren les senyoretes Arnal, Artizà, Buixeda, Hernández, Gadea i Lladó.

Dels aficionats, En Vilaseca tenia un paper còmic que es prestava al lluitament i es lluí de veres. De menys importància eren el de *Munda* i de *Antònia* encarnats per la Hortènsia Vilaseca i Na Neus Xicoira; pogueren, però, ambdues ostentar ses meritíssimes condicions. Bones sorpreses per a conrear el teatre demostraren la citada Josepa Mató i Dolors Cruz, així com també la joveníssima Teresa Bou qui féu molt bé un paper d'àvia. Bon treball feren En Parra i En Camós. En Pau Crosa interpretà exquisidament un paper secundari. Molt justos En Corominas, En Torrent, N'Iglèsias i Bañeras, Hernández, Ragel i Valls, i les noies Arnal, Lumbreras i Bañeras, aixís com també l'orfeonista Ribot. Els sardanistes se portaren molt bé: eren dugues pare-

lles admirablement trajades, En Diògenes Sabat i Dolors Lavassier i En Bas i Na Carme Fàbrega. L'Orfeó, molt brillant i ajustat a l'obra. Mereixen calurosa felicitació el Director d'escena En Pelai Pagés i el pintor escenògraf En F. Vidal.

Va haver de repetir-se la sardana. Al final dels dos actes els autors hagueren de sortir en escena a recollir els generals aplaudiments. L'Orfeó entregà al mestre Sancho Marraco el títol de Director Honorari, que és un bell diploma del citat artista En F. Vidal. Podem assegurar que festes artístiques com la ressenyada ne seran ofertes ben poques. Es honor per a Palamós. Felicitem calurosament la Junta de l'*Orfeó Ocellada*.

En homenatge als autors de l'obra, va celebrar-se a l'Hotel Trias el diumenge següent un àpat al qual assistiren 50 comensals. A hora de postres entrà l'Orfeó. Tothom brindà amb tanta alegria com en l'obra mateixa. Parlaren En Torrent, En C. Esteva, En N. Espinet, en J. Maruny i els homenatjats. L'Orfeó cantà gairebé tots els números de l'obra, els solistes també refilaren altres melodies i va acabar-se la festa amb el cant del Segadors.

Epigrames

Tretes d'un aplec i premiades als Jocs Florals de
«Catalunya» celebrats recentment.

De la fruita picada

O, la fruita gustada per l'ocell
qui pel camí, golut, son rostre pica.
Fa com la teva amor que tot donzell
la bresca del teu cos bonic xerrica.

De la prometença

Prometença d'amor i d'esperança
que dona vida i llum en cada pit:
jo em só promés perquè neguit me causa
i tu pel goig, al món, mostrar marit.

De les taronges

Taronges d'or de l'horta del Convent
esparces del fullam que les abriga.
Sembleu la faç de monges qui a n'el vent
conten l'amor secret que les pessiga.

De la mudança

Mossa ventissa. Trenes la mudança
com el corriol qui tresca pel camí.
Cada galant és pluja de gaubança
que el vent d'enyor per l'aire fâ esbandí.

Del pit verge

O pit grenyal que lleva per florí
—púdica fruita que se serva bella.—
Quan per l'amor el tast serà per mí
la branca hauré, la poma i la poncella.

SIXT VILÀ

Josep Sancho Marraco

Després que Palamós ha admirat els mèrits musicals de la gran figura del mestre En Josep Sancho Marraco, és escaient de presentar la biografia de l'eximi artista. A coneixement de sa vida i de sa obra, la popular admiració que despertà creixerà encara més i més.

Nasqué a La Garriga en 1879. Als 7 anys començà l'estudi del solfeig tenint per mestre l'organista d'aquella població, cantant de seguida a l'església. Trasladada sa família a Gràcia, a poc de temps, el portaren les circumstàncies a una companyia teatral infantil, de la qual va separar-se'n prest. Ingressà en l'escolania de Santa Maria de Jesús (Gràcia) passant dos anys més tard, a la de la Catedral de Barcelona d'on va ésser escolà de chor. Arribat a l'adolescència i eixit de l'escolania de la Seu, fou col·locat a una casa de comerç; als pocs mesos, però, ne fugí consagrant tota la seva vocació al diví art.

Tingué per mestre de piano En J. Viñas i d'orgue i composició En Mas Serracant i En J. Marraco.

Des de 1895 és organista de l'església de Sant Agustí.

En 1907 fou nomenat mestre de Capella de la mateixa Parròquia.

En 1916 li fou ofert el càrrec de Mestre de Capella i Organista de la Bonanova.

Des de 1899 a 1908 actuà de Director musical del Teatre Romea.

Durant els anys 1913 i 1914 dirigí l'Orfeó «Montserrat» del Centre Moral Instructiu de Gràcia. En deixar-ne la direcció, fou nomenat Director Honorari.

En 1916 fou nomenat Director Honorari de l'Orfeó «Emporium» de La Bisbal. En el mateix any, Soci de Mèrit de l'Acadèmia Bibliogràfica-Mariana de Lleida. Actualment, amb motiu de l'estrena de l'obra «Retorn» el nostre Orfeó «Ocellada» li ha conferit, entusiàsticament, el títol de Director Honorari.

En 1912 fou nomenat Censor de la «Asociación Ceciliana Española». En el mateix any va destacar-se sa brillant figura en el Congrés de Música religiosa celebrat a Barcelona. Li fou encomanada la tasca d'escriure una obra-exemple i compongué la inspirada «In medio Ecclesiae» que en mig de gran admiració va ésser executada en la sessió de música religiosa moderna.

Requerit pel R. P. N. Otaño, col·laborà a l'Antologia Orgànica Pràctica.

Requerit per l'Abbé J. Joubert ha col·laborat a vàries de les seves Antologies orgàniques editades a París, entre elles, a la, d'autors internacionals, on foren escollits dos o tres autors de cada nacionalitat.

Corresponent a la invitació de Mr. A. Reuschel, Mestre de Capella a Saint Denis de París, col·laborà a un mètode de solfeig superior.

Col·laborà també a la Gran Antologia d'obres religioses del P. Gonzàlez, a l'Antologia de G. N. Bruño de Lembeck-les-Hall de Bèlgica, i a l'Antologia del Mestre Fernand Maived de Liège.

Es autor de l'Himne a la Senyera dels Orfeons «Montserrat», del de Reus, del de La Bisbal.

La Comissió organitzadora de la Peregrinació Empordanesa a Lourdes en 1908 li encarregà la composició de l'Himne de la Peregrinació, que cantà en tots els actes l'Orfeó «Catalunya» de Cassà de la Selva. L'Excm. Cabildo de la Catedral de Barcelona li ha encarregat diferents vegades la composició d'obres, entre altres, Nocturns per a les Maitines de la Puríssima i les de Nadal i un Te Deum polifònic.

En els Concerts de l'Orquestra Sinfònica, que dirigeix el mestre Lamotte, s'han executat diferents obres.

La Banda Municipal, des de la seva reorganització, compte en el seu repertori amb les obres «*Marxa triomfal*», «*Fantasia sobre temes populars catalans*», «*Celtibèriques*», suite i «*Glosses*».

En els concerts de l'Orfeó Català s'hi executen una o altra de les obres següents: «*Cançó dels Segadors*», «*Amor de Fill*», «*Muntanyes regalades*», «*Cançó de breçol*», «*Cançó del lladre*», «*El fill de D. Gallardó*», «*El mestre*».

La casa editorial Dotesio li proposà l'adquisició de l'edició exclusiva de les seves obres religioses, havent acceptat el contracte que durà deu anys. Publicàren-se més de cent obres i el contracte finí per indicació del compositor. Rebé també proposicions ventatjoses de la casa Arilla de Pamplona i Musical Emporium de Barcelona.

Ha editat obres en les editorials «R. Guàrdia», «Dessy», «Astart i Miralles», «Musical Emporium», «Ibèria Musical» de Barcelona, «Casa Capra» de Torino, Senart et Roudanez» de París.

Les seves obres corals formen part del repertori de tots els orfeons de Catalunya.

A una tècnica magistral hi acompanya sempre inspiració sobirana. Es d'una fecundia extraordinària: el número d'obres compostes fins a 1920 és de 380, per a cant i piano, veus i orga, veus soles, corda sola, veus i corda, veus i orquestra, gran orquestra i gran banda. Sobressurten:

Marxa triomfal, Gran orquestra i gran banda.

Te Deum, a chors i gran orquestra (estrenat a la Seu de Barcelona, en la visita de S. M. el Rei).

Responsoris per a les Maitines de la Puríssima i de Nadal. Chors i corda.

Passio Secundum Matheum.

Passio Secundum Joannem.

Stabat Mater. Chors i orquestra.

Te Deum. Allernat amb el cant gregorià.

In medio Ecclesiæ. Grans chors i orga.

Missa de Ntra. Senyora de Montserrat, a 2 veus (o 3) i orga.

Missa de la Verge del Roser, a 2 chors i orga.

Missa de Sant Joan, a grans chors i gran orquestra.

Requiem chors, corda i orga.

Donzella qui va a la guerra. Visió dramàtica musical.

Fantasia sobre temes populars catalans. Gran banda.

Celtibèriques (Suite). Gran banda.

Glosses. Gran orquestra i gran banda.

Missa de Sant Josep. Veus soles, polifònica.

La Comissió de Festeigs, per celebrar la victòria dels aliats en la guerra europea, el designà per dirigir la gran funció religiosa en la qual s'executaren l'Absolta i el Te Deum del mateix director, per una massa coral i instrumental de 150 executants.

En Certàmens i Concursos musicals ha obtingut 90 premis dels quals citarem els més rellevants:

Jocs Florals de València (1900). Quintets a corda i piano.

Acadèmia Mariana de Lleida (1901). Salve Regina.

Real Acadèmia de Santa Cecília de Càdiz (1902). Suite a quintet de corda i piano. Himne a Santa Cecília (chor a 4 veus).

Certàmen Mariano de Manila (1904). Marcha triomfal a la Immaculada (Gran orquestra i chors). Càntic popular infantil (chor nois i piano).

Festa de la Música Catalana (1904) 1.er any. Cançó dels Segadors (chor) Flor natural. Adoro te devote (chor d'homes). Muntanyes regalades (chor mixte).

Festa de la Música Catalana (1905). Amor de fill (chor mixte a 6 veus). Missa (chor a 4 veus).

Real Sociedad Econòmica de Amigos del País. Granada (1905). Preludi. Quintet de corda i piano.

Jocs Florals Patronat Obrer de Reus (1906) Marxa. Banda.

Certamen Sardanes Girona (1906) El testament d'Amèlia.

Festa de la Música Catalana (1907) Càntic al Stm. Sagrament.

Acadèmia Mariana Lleida (1908) Ofertori. Corda i orga.

Festa de la Música Catalana (1911) Cançó de breçol. Chor mixte. La Porqueirola.

Certamen Música Religiosa Bilbao (1911) Verbum caro. Chor mixte. Salve Regina. Chor mixte i orga. Dos flores a María, 2 veus i orga.

Festival-Homenatge a Clavé (1916) Gloria a Clavé. Himne. Chor d'homes.

Festa de la Música Catalana (1917) El Mestre. Cançó del lladre. El fill de D. Gallardó. Chor mixte. La Raimundeta. L'Alabau. El frare blanc. Chor d'homes. Col·lecció de cançons. Cant i piano.

Festa de la Sardana de Girona (1917) Roselles i Violes. Flor Natural. Cobla. La Devesa. Cobla. Narcissa. Dugues cobles.

Jocs Florals de l'Empordà. Figueres (1917) La Garlanda, Sardana. Catalanesca, Sardana.

Festa de la Música de Terrassa (1918) Col·lecció de cançons. Cant i piano. Flor natural.

Jocs Florals de Mataró (1918) Fantasia catalana. Banda.

» » » (1920) Glossa de la cançó «El Parda». Banda.

Acadèmia Mariana Lleida (1920) Himne a Ntra. Sra. del Miracle.

Certamen de Sardanes. Banyoles (1920) Les nines de Cerdanya.

Concurs Patxot i Llagostera (1920) Glossa del ball dels Gegants de Solsona, cobla, gran orquestra i gran banda.

Per a teatre, ha escrit les següents obres:

Los reyes de la inocencia, sarsuela, 1 acte. Estrenada amb bon èxit en el Teatro Nuevo en 1906.

Donzella qui va a la guerra. Visió dràmatica musical. Estrenada amb bon èxit en el Teatre Principal 1906.

Retorn. Drama líric en 2 actes. Estrenada amb bon èxit en el Teatre Carmen de Palamós 1922.

Ha figurat en molts de Jurats, divent nosaltres recordar amb satisfacció el seu concurs en els Jocs Florals de Palamós en l'any 1914.

La vida del gran artista, és doncs, exemplar per sa activitat inestroncable.

La platja de ca Na Margarida

Tots els palamosins la coneixen.

Uns, els més, per haver-hi celebrat alguna d'aquelles verenades tan típiques i agradoses que sols en una platja, entre terra i mar poden fer-se; altres per haver-hi anat a complir una de les més elementals lleis de la higiene, a rentar-s'hi els peus; i altres, en fi, tot passejant, s'hi hauran trobat sens adonar-se'n.

Però tant si hi aneu de bon matí, a l'istiu, amb aquella frescor que dóna el mar, tan plaenta; com si hi aneu en primavera, a qualsevulla hora, que en aquella estació totes ne són de bones les hores; com a l'hivern, un dia de sol, i si pot ser que xiuli un poc la tramuntana, llavors haureu assolit una de les millors estades que poden fer-s'hi, perquè el sol d'hivern vos hi amanyaga amb tebiors quasi maternals, i amb un pessigolleig i unes carícies com la més ajogassada de les promeses.

Si aneu a renta-us-hi els peus, en aquells trucs arrodonits i de tant variats colors, que segons frase d'un amic meu «sembla que les fades hi tinguin un obrador de boles», de segur que la majoria no vos haureu adonat del treball que representa l'arrodonir aquelles pedres amb el sol moviment de les ones, i refregar-les unes amb altres, tenint en compte que moltes d'elles passen anys i més anys sens moure's.

No vos haveu fixat en aquelles pidraltes tan fines, xatades les unes com a mig fer, quasi rodones les altres, i algunes molt llargarudes encara com si totjust haguessin començat l'obra d'arrodonir-se com les seves germanes de platja?

I no haveu observat la diversitat de colors, l'amalgama de matisos que hi campeja, negres, blanques, grises i vermelles, talment com un desordenat mosaic?

Qui sab d'on les haurà tretes el mar aquelles pedretes que tot rodolant d'una platja a l'altra s'han anat arrodonint com les veieu allí? Quants anys, quants segles deu fer que roden barrejant-se unes amb altres fins que troben un port de repós com és aquesta platja incomparable?

Fixeu-vos per un moment que aquestes pidraltes passen les calmes de l'istiu platja amunt, prenent el sol, trepitjades pels peuassos dels pescadors, i acarones a voltes pels diminuts peuetes de qualche gentil estiuejanta, i solament en les marejades de l'hivern tornen a entrar al mar per a ser transportades a una altra platja o llensades de nou a la mateixa, i amb el petit desgast que representa aquest treball, figureu-vos quants segles deu fer que corren per haver assolit la perfecció que tenen algunes, sens oblidar que les més fines són de quarç o ferral i tots sabem la duresa que les caracteritza.

El treball, diuen alguns, ha d'ésser per les bèsties; il·lusos!, i no veuen que el mar, tan gran i ric com és, a pesar de ser tan vell, sempre treballa!

LL. BARCELÓ I BOU

Brindis d'En Josep Sancho Marraco

Amics palamosins. En tenir notícia del projecte d'aquest acte commemoratiu a l'èxit de "Retorn" vareig sentir indecissió en concorre-hi per considerar que era massa migrada la part que a mí em corresponia en aquest èxit, havent-me decidit a assistir-hi el desig d'ajuntar-me a vosaltres per a palesar l'admiració i unir el meu modest aplaudiment al vostre i oferir-lo a l'eximi literat, pulcre músic, glòria de l'Empordà En Miquel Roger.

Voldria en aquests moments de satisfacció posseir el dó de la paraula per a poder expressar-vos el molt que vos agraeixo les falagueres manifestacions d'immerescuda simpatia, ensems que per a remerciar-vos, amb frase apropiada, la carinyosa acollida dispensada a la nostra obra, gran en el llibre, humil en la música.

Permeteu-me que dels aplaudiments amb que m'acaronen, d'aquestes flors, ne teixeixi garlandes i amb elles coroni la xamosa i riallera testa de les gentils damiselles orfeonistes d'Ocellada, a l'art i exquisit treball de les quals s'ha d'agrair que hagi esdevingut refiladissa rossinyolencia el que no es més que pàlid piupieig.

A elles, als seus companys d'Orfeo i a tots els que han contribuït amb llur talent i esforç a la brillantor de tan gaia festa, festa de record inesborrable, els expresso el meu pregon agraïment, celebrant haver fet vibrar el sentiment empordanès amb la sardana.

Crònica local

L'aconteixement de la mesada a ressenyar és la solemnitat artística detallada en article apart. El Cassino El Port donà també una sessió musical amb artistes barcelonins en els quals hi figurava En Germà Sabat; amb tal motiu el ball de Nadal fou lluïdíssim en tal Societat i en totes les altres. Per Cap d'Any el Casino La Unión celebrà el ball acostumat, que es veié molt concorregut. L'orquestra que actuava al Centre Econòmic fa ball ara al Cassino El Port i aquella societat, per organitzar dansa, ha contractat algun dia orquestra forastera. Continuen actuant en el Centre Econòmic els aficionats al teatre.

Han començat les passades de balls de disfresses.

Per Nadal i per Cap d'Any l'Orfeo cantà a l'església parroquial la missa de Tassi.

De rifes se n'ha parlat poc perquè només han caigut aquí sorts petites. En parlar de la rifa, es parla de la fira de St. Tomàs, que fou bastant animada.

La crisi continua agrandant-se en proporcions alarmadores. Molts de palamosins marxen; hi han cases per llogar i moltes llogades que no es cobren. Els petits industrials ne pateixen molt: gairebé tots vendrien llurs botigues si ocasió tinguessin. Hi ha, tots jorns, una llarga filera, en els camins de bosc, de gent encorbada sota el pes de grans feixos de llenya.

A les fàbriques, quatre jornals. La venda de taps és tan reduïda, que fins sembla que s'ha d'acabar en absolut. Només els desperdicis de suro tenen valor, però també és signe de misèria d'una indústria que només valguin les deixies. Dins l'atonía, hi ha el fulgor d'alguna nova activitat.

La fàbrica Corchera Española Argelina S. A., ha començat amb empena.

El Trust de fabricants palamosins monta maquinària per a la fabricació de serradures de suro.

Com a cosa insòlita, hi ha hagut en el mercat fins ara molts de bolets. Han pogut satisfer-se els qui n'eren enyoradissos i ja creien que no en podrien tastar.

La Companyia Barbosa s'acomiadà el dia 7 amb les obres de Linares Rivas «Cobardías» i «Camino adelante».

Els vapors Ampurias i Empordanès fan un servei regular de cabotatge entre Barcelona, St. Feliu, Palamós i Roses.

Comencen els preparatius de les eleccions municipals en les quals, segons informes, lluitaran federals, radicals i nacionalistes.

Han mort En Josep Maruny, oncle del senyor Alcalde i la mare política del segon Secretari de l'Ajuntament. (A. C. S.)

En les illes Formigues naufragà, la nit de Nadal, el vapor «Paz de Epalza».

Ens plau anunciar que el jove francès Mr. Buissón donarà lliçons del seu idioma,

Moviment del port

Vaixells entrats durant el mes de Desembre de 1921.

1, Vap., Colón, (inglés); 2, vap., Mont Kemmel, (francès); 3, vap., Orient, (italià); 4, vap., Zarembo, (n. americà); 5, veler, Joven Paquito; 6, vap., Monginevro, (italià); 7, vap., Mont Sant; 8, veler, Maria Rosa; 9, veler, Felix Marti; 10, veler, Carmencita; 11, vap., Tarrasa; 12, veler, Joven Paquito; 13, veler, Vilasar de Mar; 14, veler, Montserrat; 15, veler, Teresa; 16, veler, Fernando Gasset; 17, vap., Almagro, (inglés); 18, veler, Mont Pelvoux, (francès); 19, veler, Manuel Paz; 20, veler, Joven Paquito; 21, vap., La Sabinosa; 22, veler, Teresa; 23, veler, Rafael; 24, vap., Plouwsworht (inglés); 25, veler, Joven Paquito; 26, veler, Gilda, (italià); 27, vap., Paz Espalza; 28, vap., Pacífico; 29, vap., Phoevis, (francès); 30, veler, Teresa; 31, vap., Mont Sant; 32, vap., La Sabinosa; 33, veler, Rosa; 34, veler, Joven Paquito.— Total 34.

Registre civil

Mes de Desembre

Naiements.—1, Maria Rosa Campeny i Querals.—2, Pilar Ferrer i Prim.—3, Lluís Sais i Carrascal.—4, Maria Alsina i Vendrell.—5, Joan Arquès i Viñas.—6, Josep Lamarca i Lambric.—7, Antoni Quetglas i Reverter.—8, Alfons Sarret i Oliver.—9, Niel i Montaner.—10, Josep Maymí i Vila.—11, Rafel Garcia i Martín.—12, Felip Garrido i Rodríguez.—13, Bosch i Valentí.—14, Josep Figueras i Lladó.—15, Elisa Pagès i Saner.—16, Ayats i Torrent.—Total 16.

Matrimonis.—1, Carlos Forné i Bonet amb Rosa Carreras i Jofre.—2, Josep Vila i Gallart amb Francisca Casanovas i Maruny.—3, Ramón Torrent i Barceló amb Joaquina Planas i Francesch.—Total 3.

Defuncions.—1, Antonia Prats i Borrás, 86 anys.—2, Rosa Sabater i Rabellí, 70 anys.—3, Joan Valls i Valls, 37 anys.—4, Pere Clara Carrerac, 70 anys.—5, Florentina Roldós i Nicasera, 67 anys.—6, Eulàlia Prats i Sala, 91 anys.—7, Josefa Deulofeu Paradedà, 12 anys.—8, Miquel Buscarons Ferrer, 53 anys.—9, Josep Maruny i Avellí, 64 anys.—Total 9.

Tallers Tipogràfics LLORÉNS CASTELLÓ—Palamós.